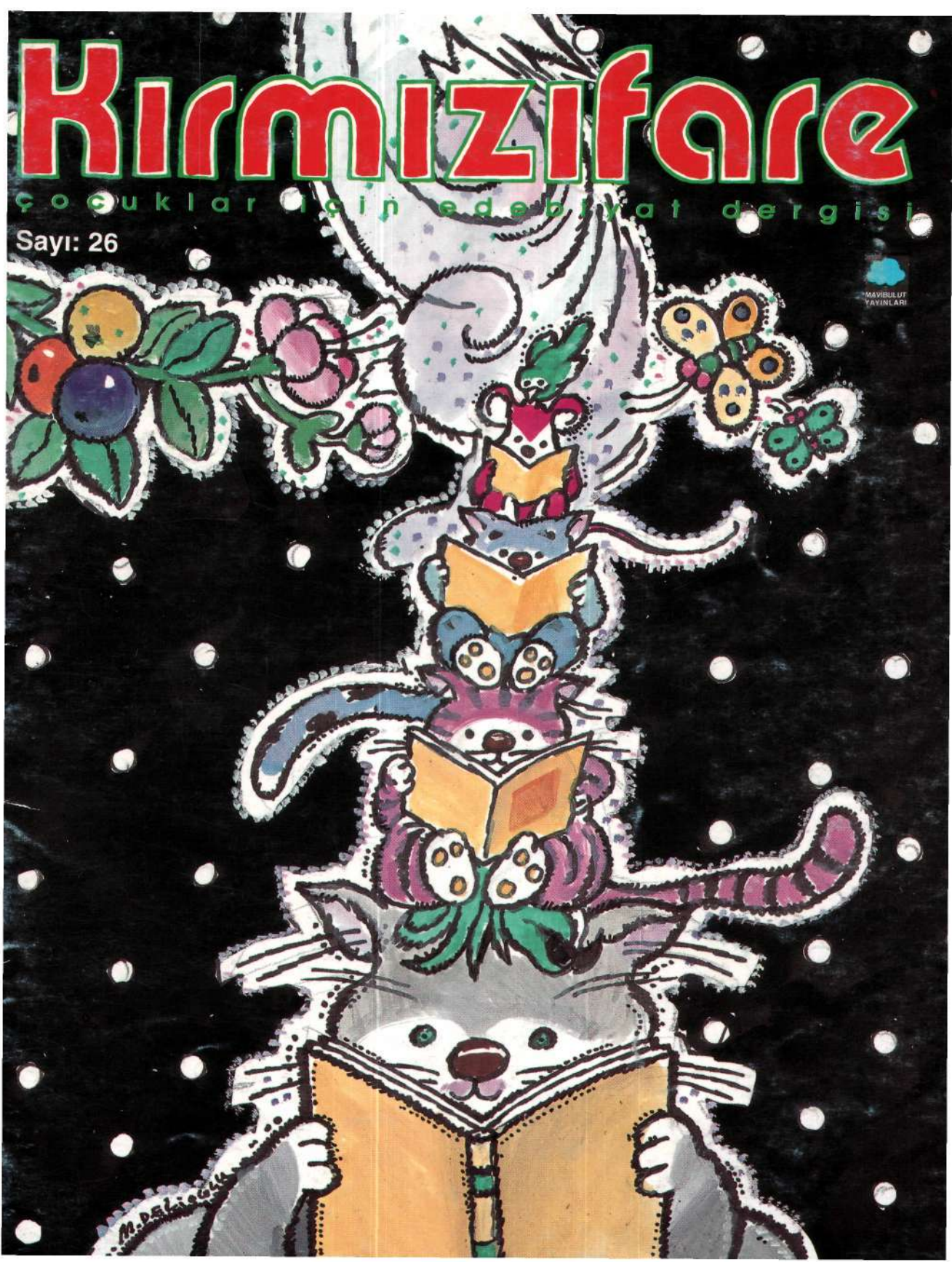

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 26

MAVİBULUT
YAYINLARI

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incele-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Sayı: 26

Aralık 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

© MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli :

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 222.000 TL

Yurtdışı: DM 85

Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 numaralı hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba,

Kırmızıfare'mize katılan ve katkıda bulunan yazarlarımızın sayısı artıyor. Son olarak sevgili **Gülgün Ayrıl**'ı da aramızda görmekten ve öykülerini sizlere sunmaktan dolayı mutluyuz. Kırmızıfare'miz, iyi yazarların ve iyi çizerlerin en iyi çalışmalarının yayımlandığı bir dergi olmaya devam edecek.

Birçok abonemizin aboneliği bu sayı ile birlikte sona eriyor. Yani, aboneliğini yenilemeyenler bu sayıdan sonra dergimizi alamayacak. Bu yüzden aboneliklerinizi hemen yenilemelisiniz. Nasıl yenileyeceğinizi bilmiyorsanız bize telefon edip öğrenebilirsiniz. Telefon numaramızı biliyorsunuz: (212) 252 63 75. Günün her saatinde (ama biz uyurken değil!) arayabilirsiniz. Bizi bulamaz da teybimizle konuşmak zorunda kalırsanız, adınızı ve telefon numaranızı teybimizin kulağına fısıldamayı unutmayın, olur mu?

Üye kartlarınız postalanmaya başladı. Bizde yeni fotoğrafınız yoksa eskilerini kullanıyoruz. Eğer üye kartınızı yeni fotoğrafınızla hazırlamamızı isterseniz bize hemen yeni fotoğrafınızı gönderin, tamam mı?

MAVİBULUT 1994 takvimleriniz ise postaya verildi. Yeni yılınızda çalışma masanızda durup size bakacak olan şirin hayvancıkların resimlerini yazar ve çizerimiz **Ayla Çınaroğlu** yaptı. Nasıl mı yaptı? Çok merak ediyorsanız kendisine sorun? Ama telefonunun (216) 310 63 45 olduğunu size asla söyleyemem.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

İçindekiler

Çocuklar	Hakkı Özkan	3
Umut	Nezihe Meriç	4
Masa Masadır	Peter Bichsel	8
Ayna	Ayla Çınaroğlu	13
Fındıkfaresi		19
Onu Seviyorum (15)	Fatih Erdoğan	23
Yum Yum Uzaydan Arıyor	Melek Güngör	24
Onu Tanıyorsunuz	Gülgün Ayrıl	35
İpucu Bizden Çözümü Sizden	Turan Yüksel	38
Bir Kitap Bir Yazar		40

Çocuklar

"Ben senin neyim?" dedim anneme.

"Gönlümün lambasısm," dedi.

"Lamba mı?"

"Evet."

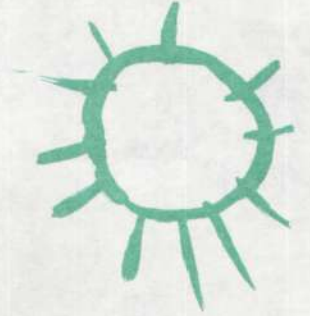
"....."

"Aydınlatıyorsun baştan aşağı evimizi."

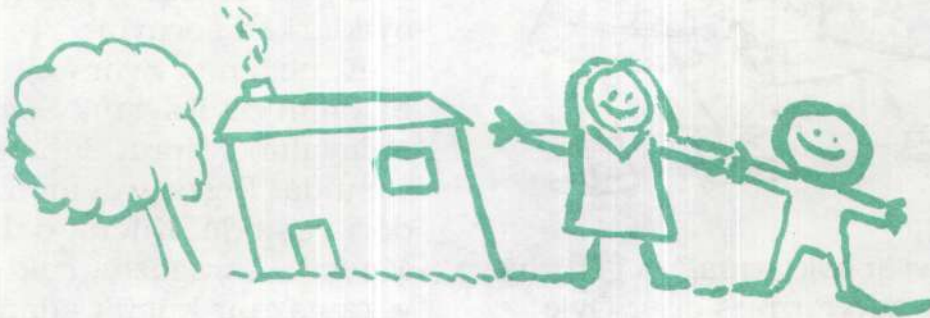
Yeni doğmuş bir ay gibi gülümsedi.

**Demek ki. annelerin yüzleri hep
çocuklarına dönük bir çeşit ayçiçeği.**

... Ve çocuklar sarı sıcak bir güneşti.

Hakkı Özkan

UMUT

Nezihe Meriç

Resimler: Mistik

BU DÜNYADA hiç kimse dayısını, Umut'un Ali Dayı'sını sevdiği gibi sevemez. Ama, küçük halası Burcu çok kızdırıyor onu. Sözde, Ali

tekme yerleştirecek şu Burcu'nun bacağına görecektik gününü; geçen günkü gibi. Hemen de bağırır:

"Yengeeee, şu Umut'a bakar mısın, bana tekme atıyor!" Umut, içinden, "Oh oluyor," diyor. "Sen de kızdırma bakalım beni." Hayır, hiç de bile dayısı armağan getiriyor diye sevmiyor işte onu. Anneanesi gözlüklerini takmış, başını pirinç tepsisine iyice yaklaştırmış, pirinç ayıklarken soruyor:

"E, neden seviyorsun bakalım Ali Dayı'nı? Söyle de anlayalım." Umut daha dört yaşında. Beşe girdi ama, tam dört yaşında. Küçük o daha. Minicik, karagözlü, çok yaramaz bir küçük adam. Nasıl anlatsın dayısını neden

Dayı'sı çok armağan getirdiği için seviyormuş onu. Öyle kızıyor ki bu sözlere Umut, bir

sevdiğini? Biliyor ama, anlatamıyor.

Dayısı evin şenliği. Ondan, "Geliyorum," diye bir haber geldi mi, herkes seviniyor. Umut'un annesi herkese gülerek muştuluyor.

"Ali geliyor, Ali geliyor, Ali geliyor..." Babası da telefonda diyor ki:

"Vay Aliiiii! Nasılsın Ali? Öğrendin mi tavlayı? Gel, gel de azıcık ağlatayım seni." Sonra heh hih hah gülüyor. Bir Ali'dir gidiyor.

Anneanne hemen yemek

yapmaya başlıyor.

"Ali yaprak sarmasını çok sever. Bir tencere yapayım da, yavrum doya doya yesin," diyor. Yaşasın! Umut da çok sever. Ama ona çok yedirmezler. Anneanne hemen karıştır:

"Ekmeği katık et bakayım. Lupuduk lupuduk yutma öyle sarmaları." Anne de hemen ondan yana çıkar.

"A, evet. Bak daha fasulye de yiyeceksin. Sarma yarına da kalsın." İşte Umut'un en sevmediği laf bu: Yarına da kalsın!"

Sonra anneanne bir büyük tepsi börek yapar.

"Ali'm böreğe bayılır. Hem kıymalı, hem peynirli yapayım. İkisini de çok sever," der. Uuuuf! öyle bir güzel kokar ki börek. Fırından çıkınca, anneanne kocaman bir dilim kesip verir Umut'a.

"Paşa paşa ye, öyle yamyam gibi ısırma, hadi bakayım," der. Nasıl yesin çocuk paşa paşa. Öyle güzel bir börek ki, yavaş yavaş yemesi olanaksız. Onun için ağzını tıka basa doldurur. Yanağı şişer, lokmayı ağzında zor çevirir. Annesi haline bakıp güler.

Ali Dayı eve bir gelir, herkes

neşelenir. Çünkü Ali Dayı çok şen. Durmadan bir şeyler anlatır. Bunlar öyle eğlenceli, öyle gülünçtür ki, herkes güler. Umut da güler. Çoğunu anlamaz ama güler. Evin içi gülmekten, sevinçten, neşeden sanki bir balon gibi şişer.

Umut'un babası da çok güler. Hem öyle çok güler ki, her seferinde tükürüğü soluk borusuna kaçar.

Gözlerinden yaşlar akarak öksürür. Anneanne sırtına vurur, su içirir. Annenin gözlerinden de

yaş akar ama, onunki çok güldüğü içindir. Anne der ki, "Aman bu Ali, çocukken de böyle maskaraydı. Koca herif oldu gene aynı. Allah cezanı vermesin senin. Gülmekten karnım ağrıdı vallahi."

Ali Dayı gelince eve çok konuk gelir. Hepsi Ali Dayı'ya

sarılır. Çünkü onu herkes çok sever. Anne çay yapar, kahve yapar. Kurabiye, börek yerler. Umut çok iştahlı bir çocuk değil ama, evdeki şenlik onun da iştahını açar. Dayısının elinden koca bir bardak sütü, gık demeden içer.

Sevmediği halde, un kurabiyesi bile yer. Hem de iki tane. Dilinin üzeri, damağı, dişetleri ağzında eriyen, yivışan kurabiyeyle dolar. Bu Umut'u deli eder. Hiç sevmez. Gene de dayısının gönlü

kırılmasın diye sesini çıkarmadan dilini zorla sağa sola oynatıp yutmayı başarır. En iyisi üzerine biraz çay içmek. Çay ağzına yayılarak iyice dolduran kurabiyeyi eritiverir. Yutması kolaylaşır. Anne de şaşar. Bu çay içmeyi sevmeyen çocuk dayısını

görünce çay bile içiyor diye düşünür.

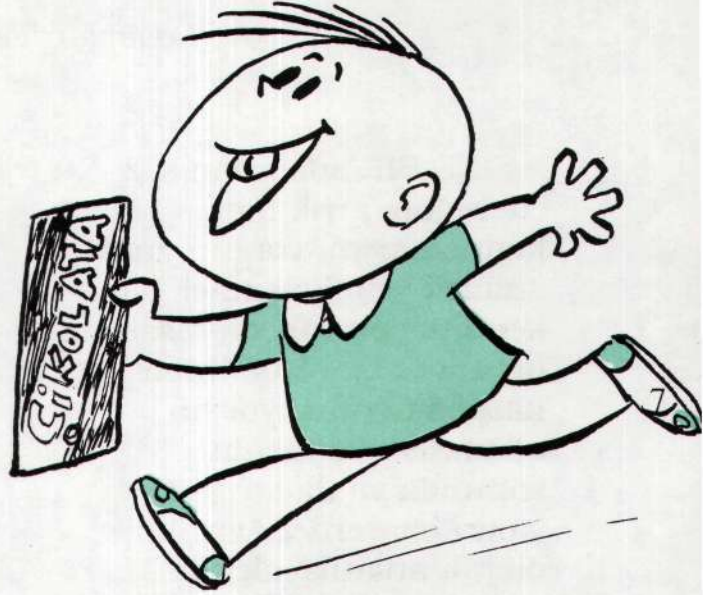
Umut, Ali Dayı'sının kucağında oturmaya bayılır. Ali Dayı'sı der ki:

"Bak bakalım cebimde ne var?" Umut utanır, başını dayısının göğsüne gömerek saklanır. Ama çevreden, "Dur ben bakayım." "Ay ne var acaba?" "Kuşlar dayının cebine ne koymuş bakalım," diye sesler yükselince, dayısı da üsteleyince, elini usulca sol cebe sokar. Aa! Hiçbir şey yok.

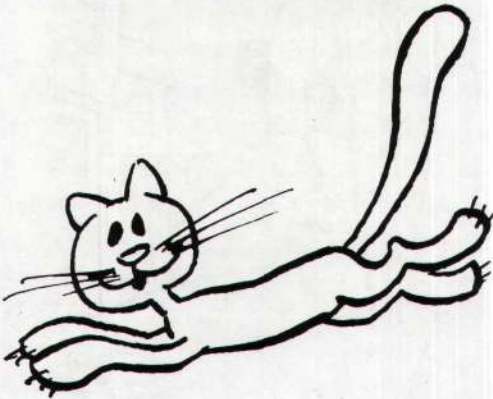
Bu ne demek şimdi? Şaşkın şaşkın dayısının yüzüne bakar. Dayısı gülerек gözünü kırpar. Öbür cebini işaret eder. Umut bu sefer elini öbür cebe sokar. Ah! Çikolata! Çikolatayı alır, yere atladığı gibi arka odalardan birine kaçar. Çok utanır. Arkasından gülüşürler.

Dayısı ona neler neler anlatır. Ama en güzeli kent

masalı. Umut bir büyüsün, bacakları bir kuvvetlensin, dayısıyla el ele tutup kente çıkacaklar. Caddeler senin, sokaklar benim, lokantalar senin, kebabçılar benim, diyerek, kentin her yanını

dolaşarak, yürüyerek gezecekler. Onu iyice öğrenecekler. Kent kocaman bir masaldır. Bu masalı en iyi bilen, Umut'un Ali Dayı'sıdır. Peki, Ali Dayı'sını en çok seven kim bakalım? Kim? O da elbette Umut'tur, Umut. Bunu herkes böyle bilsin.

Masa Masadır

PETER BICHSEL

Türkçesi: Necdet Neydim

Resimler: Veli Kahraman

8 SİZE BİR adamdan söz edeceğim, artık hiç konuşmayan, yorgun yüzlü, gülmek ve öfkelenmek için kendini çok yorgun hisseden bir adamdan. Küçük bir kasabada oturuyor bu adam. Evi caddenin sonunda ya da kavşağa yakın bir yerde. Ayrıntılı olarak anlatılacak biri değil bu adam. Başkalarından farklı hiçbir yanı yok. Gri bir şapka takıyor, gri paltolar ve gri ceketler giyiyor. Kışın uzun gri bir palto var sırtında. İnce bir boynu var, derisi kuru ve kırışık, beyaz gömlek yakaları bol geliyor boynuna.

Odası evin en üst

katında, belki evli ve çocukları var, belki de eskiden başka bir kentte oturuyordu. Ama asıl kesin olan şey onun da bir zamanlar çocuk olduğu. O zamanlarda çocuklar büyükler

gibi giyinirdi. Büyükannenin resim albümüne baktığımızda bunu görebiliriz. Odasında iki sandalye, bir masa, bir halı, bir yatak ve bir dolap var. Küçük bir sehpanın üzerinde çalar saat duruyor, yanında eski gazeteler ve resim albümü, duvarda bir ayna ve bir resim asılı.

Yaşlı adam sabahları ve öğleden sonraları gezinti yapar, komşusuyla çene çalar ve akşamları masasında otururdu.

Bunu hiç değiştirmezdi, pazarları da hep böyleydi. Masasında otururken saatin tik taklarını dinlerdi, hep tik takları dinlerdi.

Sonra bir anda o özel gün geldi, güneşli bir gün, ne çok soğuk ne çok sıcak, kuşların cıvıladığı, sevimli insanları, neşeyle oynayan çocuklarıyla bir gün ve özel bir gün. Her şeyin bir anda adamın hoşuna gidiverdiği bir gün.

Gülümsedi.

"Şimdi her şey değişecek," diye düşündü adam. Gömleğinin en üstteki düğmesini çözdü, şapkasını eline aldı, adımların hızlandırdı, hattâ yürürken dizlerine bile neşeyle vurdu ve sevindi. Sokağına geldi, çocuklara selam verdi, evine gitti, merdivenleri çıktı, anahtarı cebinden çıkardı ve odasının kapısını açtı. Ama odasında değişen bir şey yoktu, bir masa, iki sandalye, bir yatak. Oturduğunda gene tık tıkları duydu ve bütün

sevinci yok oldu, çünkü değişen hiçbir şey yoktu.

Adam büyük bir öfkeye kapıldı.

Aynada yüzünün kızardığını gördü, gözlerinin kışıldığını gördü; sonra yumruğunu sıktı, havaya kaldırdı ve masaya vurdu, bir daha vurdu ve ardından masayı yumruklamaya başladı. Bu arada sürekli bağıırıyordu.

"Değişmesi gerek, değişmesi gerek!"

Ve artık saatin tik taklarını duymuyordu. Sonra elleri acımaya sesi kısılmaya başladı ve ardından saatin tik taklarını duydu, hiçbir şey değişmemişti.

"Hep aynı masa," dedi adam, "Aynı sandalyeler, aynı yatak, aynı resim. Ve masaya masa diyorum, resme resim. Yatağın adı yatak, sandalyeninki sandalye. Niye böyle ki? Fransızlar yatağa **li** masaya

tabi diyor, resme **tablo** ve sandalyeye **"schös"** diyor ve birbirlerini anlıyor."

"Niye yatağın adı resim değil?" diye düşündü adam ve gülümsedi, ardından güldü, güldü, ta ki komşuları duvara vurup "Sessizlik!" diye bağırana kadar.

"Artık değişim başladı," diye bağırdı ve o andan sonra yatağa **resim** dedi.

"Yorgunum, resme yatmak istiyorum," dedi ve sabah olunca uzun süre resimde

kaldı ve sandalyeye ne diyeceğini düşündü. Ve sandalyeye **çalar saat** dedi.

Yataktan kalktı, giyindi çalar saate oturdu ve kollarını masaya dayadı. Ama masanın adı artık masa değildi. Şimdiki adı halıydı.

Adam sabahleyin resimden çıktı, halının yanına çalar saatin üstünde oturdu ve neye ne isim koyacağını düşündü.

Yatağa **resim** dedi.

Masaya **halı** dedi.

Gazeteye **yatak** dedi.

Aynaya **sandalye** dedi.

Çalarsaate **resim albümü** dedi.

Dolaba **gazete** dedi.

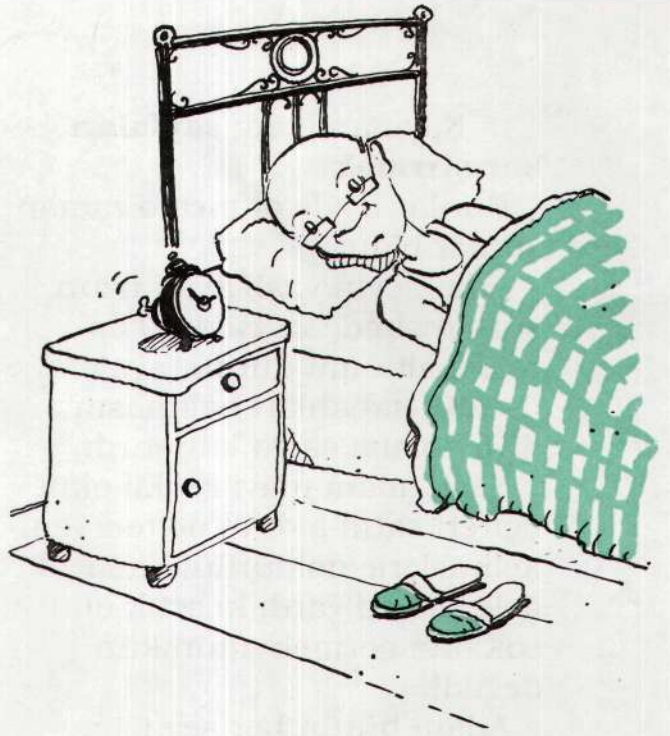
Halıya **dolap** dedi.

Resime **masa** dedi.

Ve resim albümüne **ayna** dedi.

Sözün kıyası:

Yaşlı adam sabahları uzun süre resimde yattı, saat dokuzda resim albümü çaldı, adam kalktı ve ayakları üşümesin diye dolabın üstüne çıktı, sonra gazeteden elbiselerini aldı, duvarda asılı duran sandalyeye baktı, halının yanındaki çalar saate oturdu ve annesinin masasını bulana kadar aynanın sayfalarını karıştırdı.

Adam bu işin çok eğlenceli olduğunu düşündü ve bütün gün bu konuda alıştırma yaptı ve yeni kelimeler ezberledi.

Artık her şeyin adı değiştirilmişti. Artık onun adı da adam değil ayaktı. Ve ayağa **sabah** dedi sabaha da **adam**.

Artık öykünün bundan sonrasını siz de yazabilirsiniz. Ve adamın yaptığı gibi diğer kelimeleri değiştirebilirsiniz.

Zil çalmanın adını koymak

Üşümenin adı bakmak

Yatmanın adı zil çalmak

Dik durmanın adı

üşümek

Koymanın adı **sayfaları karıştırmak**.

Bunlar böyle olunca o zaman şunlar oldu:

Adamleyin yaşlı ayak uzun süre resimde zil çaldı, 9 da resim albümü durdu, ayak üşüdü, sabahları bakmasın diye dolaba sayfa karıştırdı.

Yaşlı adam mavi renkli okul defteri satın aldı ve defteri yeni kelimelerle doldurdu. Yapacak öyle çok işi vardı ki artık onu sokakta görmek mümkün değildi.

Adam bütün her şey için yeni sözcükler türetti ve bunları ezberledi. Zamanla doğrularını unuttu. Artık yalnızca onun bildiği yeni bir dili vardı.

Her zaman yeni dilde düşler kurdu. Okulda öğrendiği şarkıları yeni dile çevirdi ve usul usul söyledi.

Ama bir süre sonra çeviri yapmak da zor gelmeye başladı. Eski dilini tamamen unuttu ve sözcüklerin doğrusunu mavi defterden aramaya başladı. İnsanlarla konuşmaya korkuyordu. Onların eşyalara ne dediklerini bulmak için uzun süre düşünmek zorunda kalıyordu.

Resme **yatak** diyordu

insanlar

Halisına **masa** diyorlardı

Çalar saatine **sandalye**

Yatağına **gazete**

Sandalyesine **ayna**

Resim albümüne **çalar**

saat

Gazetesine **dolap**

Dolabına **halı**

Aynasına **resim albümü**

diyorlardı.

İnsanların konuşması adamın komiğine gidiyordu.

Biri, 'Yarın futbol maçına gidiyor musunuz?' dediğinde gülüyordu. Ya da biri şöyle dediğinde:

"Artık iki ay yağmur yağar." Ya da başka biri, "Amerika'da amcam var" dediğinde. Bunları anlamadığı için gülüyordu.

Ama bu neşeli bir öykü değil. Hüzünlü başladı hüzünlü bitiyor.

Gri paltolu yaşlı adam artık insanları anlayamıyordu, ama bu o kadar kötü değildi.

Asıl kötüsü, insanlar da onu anlamıyordu.

Bu yüzden artık hiç konuşmadı.

Sustu.

Yalnızca kendi kendine konuştu.

Ve kimseye selam vermedi.

ayna

Ayla Çınaroğlu

Resimler: Ferit Avcı

ÇOKTANDIR SÖYLENİP duruyordu Aysu'nun annesi:

"Şuraya, hole büyükçe bir ayna koymalıyız. İnsan sokağa çıkarken şöyle bir bakar kendine değil mi canım? Çorabım mı kaçmış, eteğim mi sarkmış, ya da ne bileyim, eşarbım nasıl duruyor filan diye."

Babası da çoktandır aynı sözlerle yanıtlıyordu annesini:

"Tabii ya, iyi olur, alalım bir ayna..."

Sonunda işte ayna alındı, geldi eve. Holde, giriş kapısının hemen karşısındaki dar duvar üstünde yerini aldı. Eh, artık herkes sokağa çıkmadan önce kendini güzelce bir denetimden geçirebiliyordu.

Aysu ise, yalnızca sokağa çıkarken değil, her aklına estikçe, her önünden geçtikçe aynanın karşısında bir süre durmaktan kendini alamıyordu. Aynadaki bu küçük kıızı yeni görüyormuş gibi, tanımak istiyormuş gibi uzun uzadıya bakmadan edemiyordu.

Doğrusu iyi de ediyordu. Böylece, mavi pantolonunun kendisine o çok sevdiği kırmızı çiçekli uzun eteklikten daha çok yakıştığını, kahverengi botlarını giydiği zaman da ayaklarının sandığı gibi çok büyük gözükmediğini anladı.

Ve ne giyerse giysin, aynaya gülümseyerek baktığında daha cana yakın, daha güzel;

somurttuğunda da, eh, ne yalan söylemeli, oldukça sevimsiz gözüktüğünü fark etti.

Hele hele dilini çıkarıp burnunu da aynaya dayayarak yamyassı yaptığında - aman kimse görmesin - iyice gudubet, çirkin bir şey olup çıkıyordu.

"İyi öyleyse, ben de hep gülümseyerek bakarım aynaya," diye düşündü. Öyle de yaptı. Holden gelip geçerken bile aynaya gözü takıldığında hemen gülümsemeye başlıyordu artık.

Kimi zaman da, aynadaki bu güleç yüzlü güzel kızla konuşuyor, onunla oynuyordu.

İşte o gün annesi köşedeki manava kadar gitmişti. Aysu evde yalnızdı. Ve gene aynanın karşısındaydı. Kucağında çok sevdiği oyuncak tavşanıyla ayna karşısına geçmiş, onu aynadaki küçük kızla ve kucağındaki oyuncak tavşanla tanıştıırıyordu;

"Bak tavşancığım, canın sıkılıyorsa eğer, sana da bir arkadaş var burda. İşte bak, sana da var, bana da var. Tabii sen de arkadaşımsın ama ordaki arkadaşım canlı, benim

gibi. Bak, benim gibi yapabiliyor o da. Bak, elini sallayabiliyor, lay lay loom, dönebiliyor, zıplayabiliyor... Hoop, hop, işte gördün mü? Keşke sen de biraz hareket edebilseydin, oynayabilseydin. O zaman senin aynadaki arkadaşın da..."

Sözünü bitiremeden daha, aynadaki tavşan, komik, cırtlak bir sesle konuşmaya başladı:

"Kim demiş ben hareket edemem, oynayamam, zıplayamam diye? Hah hah haay, bak, bak işte, koşuyorum ben de..."

Gerçekten de Aysu'nun kucağından yere atlayıp zıplaya zıplaya koşmaya başladı tavşan. Tabii aynadaki tavşandı koşan. Aysu'nun kucağındaki tavşansa yok oluvermişti birdenbire.

"Aaa..." diye bağırdı Aysu, "Nasıl, nasıl oldu bu böyle, aynanın içine geçtin sen, aynanın içindesin."

"Geçtim yaa, geçtim yaa, geçtim işte..."

"Aaa, aynı masaldaki gibi. Hani o..."

Birkaç gün önce televizyonda izlemişti Aysu o masalı.

"Yoo," diye bağırarak kesti

sözünü tavşan aynanın içinden, "O, Alis'in masalıydı. Bu başka, bu benim masalım. Hah hah haaa..."

Biraz öfkelenildi Aysu:

"Ama ben, ben niye geçmedim?"

"Bu benim masalım dedim ya, onun için yalnızca ben geçtim işte."

"Nasıl geçtin ama, nasıl yaptın bunu?"

"Hah hah haay, söyler miyim hiç..."

"Söyle ne olur, beni de geçir oraya."

"Olmaz, olmaz, geçirmem. Sen orda kal, hah hah haa..."

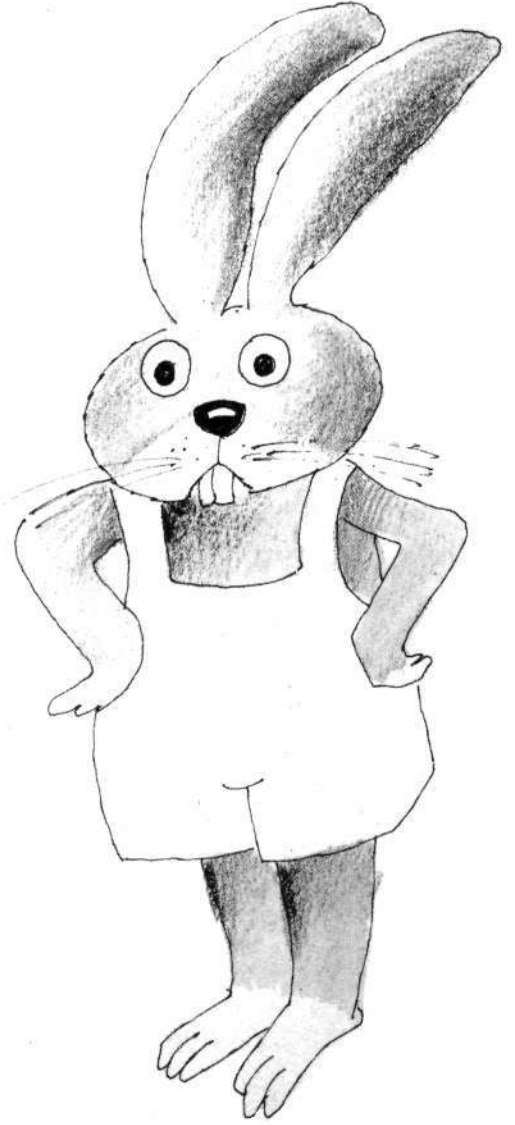
Aysu aynaya iyice yaklaştı, iki avucuyla ve bütün gövdesiyle abandı, yapıştı parlak cama:

"Ama ben de geçmek istiyorum, ben de geçmek istiyorum," diye sızlanmaya başladı.

Kıkırdayarak zıp zıp zıplıyor, "Olmaz, olmaz," diye bağırarak oradan oraya koşuyordu yaramaz tavşan nispet yaparcasına:

"Olmaz, olmaz, sen geçemezsin işte..."

"Yaa ... Aşkolsun sana. En sevdiğim oyuncağım sendin ama, unuttun mu?" Tavşan

durdu, ellerini beline dayadı; oldukça kızgındı bu kez:

"Hiç de değil, hiç de değil. Sarı saçlı bebeğini benden çok sevdiğini biliyorum. Hep

onunla oynuyorsun. O yeni resimli kitabın da benden çok daha değerli senin için, hep başucunda duruyor, yatarken hep ona bakıyorsun."

"Kıskanç, ne olacak..."

"Hah hah haaa... Buraya geçemezsin yaaa..."

"Bir daha oynamayacağım seninle işte."

"Tabii oynayamazsın ki zaten, beni tutamazsın kiri!.."

"Konuşmuyorum işte..."

"Daha geçen gün nasıl fırlatıp atmıştın beni duvara, unuttun mu? Artık duvara filan da fırlatamazsm, hah haaa..."

"Canın acımamıştı ki ama, canlı değildin o zaman."

"Olsun, olsun, bana kötü davranmıştın. Zaten hep kötü davrandın bana. Sanki futbol topuymuşum gibi ayağınla vurduğunu da unutmuş değilim. Buradayken bana hiç bir şey yapamazsın artık, oh ya, kurtuldum senden."

Aysu çok bozulmuştu, ağlamak üzereydi.

Çaresizlikten, saçmalığını bile bile bağırmaya başladı:

"Küstüm sana işte, küstüm, bir daha hiç konuşmayacağım, oynamayacağım seninle. Bir daha hiç..."

Neredeyse ağlayacaktı.

Birden, aynadan sokak kapısının açıldığını gördü. Annesi alışverişten dönmüştü. Daha kapı aralanır aralanmaz, aynadaki tavşan oraya doğru koştu.

"Anne," diye haykırdı Aysu, "Kapat kapat, tavşan kaçacak."

Ama geç kalmıştı. Zıplaya zıplaya dışarı kaçan tavşanın ardından telaşla kapıyı kapatan annesi:

"Ne o Aysu, neden öyle bağırıyordun, kim kaçacak?" diye sordu endişeyle. Aysu bir şey söylemeden döndü, koşup kapıyı açtı, dışarı çıktı.

Sahanlıktaki korkuluklara dayanıp aşağı, merdivenlere ve apartman girişine doğru baktı. Kimsecikler yoktu. Apartman giriş kapısı da ardına kadar açıktı. Sokaktan, geçen taşıtların gürültüsü, fren ve korna sesleri geliyordu.

Yüzünü buruşturdu Aysu:

"Yazık ama tavşanıma," dedi kendi kendine, fısıldarcasına. Annesi şaşkınlık içinde onu izliyordu:

"Aysu, yavrum, iyi misin? Ne oldu?"

Omuzlarını kaldırdı Aysu, dudaklarını büktü:

"Hiiç," dedi yalnızca, "Hiç tavşanım gitti."

Ve üzgün, girdi içeri.

Birkaç gün sonra tavşanını oyuncak dolabının arkasında

bulunca çok sevindi. Ama tavşancık çok perişan görünüyordu. Kulakları sarkmış, tüyleri tozlanmış ve kirlenmişti. Onu aldı Aysu, yavaşça, incitmemeye çalışarak tozlarını eliyle şöyle bir silkti. Sonra da sımsıkı sarıldı ona.

"Gördün mü," dedi usulca, "Dışarısı hiç de sandığın gibi değil. Burası çok daha güvenli senin için. Seni sarı saçlı bebekten daha çok sevdiğimi de pekâlâ biliyorsun. Ama kendini kitaplarımla

kıyaslamaya da kalkma sakın. Artık şımarıklık yapmazsın sanırım. Bundan böyle aynaya bakmak da yasak sana, anlaştık mı?"

Fındıkfareşi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

Sevgili Özgecan'ın aşağıdaki şiirini geçen sayımızda bir dizesi eksik olarak yayımlamışız. Lütfen bizi bağışla Özgecan. İşte şiirin doğrusu. Sevgilerimizle.

ANNEM

Özgürlükte kolum sen,
Zenginlikte sevgim sen,
Gelinlikte yanımda sen
Eğrilikte doğruluk sen,
Canı cana katan sen,
Arkamda her zaman sen,
Nergis çiçeği annem.

Özgecan Özenç

KEÇİ KULAKLI TATLI KIZ

Bizim karşıda oturur,
Keçi kulaklı tatlı kız.
Çilleri basmış yanaklarını,
Kahverengi gözlü kız.

Kumral saçları,
İnci dişli, şirin kız.
Tombik yanakları çilli,
Sevecen çok şeker kız.

Çok severim ben,
Keçi kulaklı tatlı kızını.
Çok tontondur,
Onun sevimli suratı.

Canan Kutlu

KİTAP

Cahilliğe verem,
Bize güç veren,
İnsanı yetiştiren,
Sizce nedir o?

Eğitimidir kendisi,
Bilgisiyle tanınır,
Onun yolunu izlemeyen,
Cahilliğe yenilir erken,

Vatanı ve milleti,
Yakın çağa getiren,
Bizi aydınlatan,
Doğru yolu gösteren,

İnsanlığa ışık tutan,
Gümüş gibi parıldayan,
Sizce nedir o?
Evet, bildiniz kitap.

Değişik değişik kitaplar,
Ayrı kültür, ayrı zevk,
Kitapları sevelim,
Hep bu yoldan gidelim.

Yakup Elyazar

SİZİ SEVİYORUM ÖĞRETMENİM, HEY!

Günaydın deyişinizi,
Tatlı tatlı bakmanızı,
Seviyorum.
Sizi seviyorum öğretmenim, hey!

Bize bilgi öğretişinizi,
Tatlı dille konuşmanızı,
Seviyorum.
Sizi seviyorum öğretmenim, hey!

Günaydın deyişinizi,
Tatlı tatlı bakmanızı
Seviyorum,
Sizi seviyorum öğretmenim, hey!

Bize bilgi öğretiyorsunuz,
Canınızı can ediyorsunuz,
Sizi seviyorum öğretmenim, hey!

Günaydın deyişinizi,
Tatlı tatlı bakmanızı
Seviyorum,
Sizi seviyorum öğretmenim, hey!

Kutlu Neydim

SESLER

Gözlerimde kaybolan bir geminin,
Çın çın çınlayan martıların,
Düdük öttüren trenin,
Dalgaların hışırtısını,
Duyuyorum hepinizi,
Ama hepinizi.
Kulağım sağır değil,
Ama duyamıyorum,
Bir tek yedide çalan saatimin
sesini.

Berivan Çelik

SÜSLÜ KALEMTIRAŞLAR

Ceren Erdoğan

O GÜN yine bir pazar dönüşü, annemle eve dönerken tutturduğum kahve makinası gibi bir kalemıraş istiyordum. Anneme sordum, "Bana, hani o kahve makinası gibi olan kalemıraşlardan alır mısın?" Annem her zamanki gibi, "Para yok alamayız kızım," dedi. "Ne olur anne," dedim. "Tamam tamam alırım," dedi. Artık önümüze gelen bütün kırtasiyecilere sorduk. En sonunda arkadaşım Ayşegül'lerin kırtasiye dükkanına girdik. Ben sordum:

"Amca kahve makinası gibi kalemıraşlardan var mı?"

"Evet yavrum var," dedi.

"Kaç bin lira?"

"Yirmi bin lira."

Anneme döndüm. Annemin yüzündeki o ifadeyi gördükten sonra, ben de suratımı astım. Annem, "Alamayız," dedi. Ben, "Ne olur anne, alalım," dedim. "Tamam alalım ama bu son olsun," dedi annem. Aldık ve eve geldik. Evdeki herkese kalemıraşımı gösteriyordum. Çok sevinmişim. Ama sevincim kısa sürdü. 1, 2 gün sonra kalemimi açacaktım, ama baktım açmıyor. Çok üzüldüm. Kendi kendime, bir daha süslü kalemıraş almayacağıma söz verdim.

BALON PATLATMAYI SEVEN KUŞ

İlay Ertetik

BİR VARMIŞ bir yokmuş. Ülkelerden birinde bir orman varmış. Bu ormandaki hayvanlar birbirleriyle çok iyi dostmuş. Bunlar, ormana gelen insanları özellikle çocukları çok severler, onları eğlendirmek için ellerinden geleni yaparlarmış. Bu ülkede hayvanat bahçesi de yokmuş. Çünkü insanlar istedikleri hayvanları görmek için bu ormana gelirmiş. Ne insanlar hayvanlardan, ne hayvanlar insanlardan korkarmış. İnsanlar bu hayvanları çok severmiş.

Bir gün ormana annesiyle bir kuş gelmiş. Bu kuş çok sevimliymiş ama bir kusuru varmış. Bu kuş gördüğü her balonu patlatıyormuş. Çocuklar ormana balonla geliyor, elleri boş dönüyormuş. Bu yüzden orman hayvanları ve çocuklar ona, "Balon Patlatmayı Seven Kuş," diyormuş. Bu kuşun balon patlatması yüzünden çocuklar ormana balon getiremiyormuş. Kuş da gaganacak bir şey arıyormuş ve de bulmuş! Artık insanların kafalarını gagalıyormuş. Bu da insanların hiç hoşuna gitmediği için artık bu ormana gelmiyorlarmış. Kuş ne yapsın? Şimdi de ormandaki hayvanları gagalıyormuş. Kuşun annesi çok iyi kalpliymiş. Kuşun bu davranışlarını hiç sevmezmiş. Yavrusunu her zaman ikaz ediyor, yapmamasını söylüyormuş. Ama bizim kuş dinlemiyor, yine hayvanları gagalıyormuş. Kuşun annesi kendi kendine düşünmüş, demiş ki: "Eğer onu kente götürürsem, orada gagalayacak balon da hayvan da bulamaz. Ben de arkadaşımı görürüm." Böylece yavrusunu alıp kente gitmiş. Kentte arkadaşının oturduğu ağaca konmuşlar. Annesiyle arkadaş dertleşirken küçük kuş sıkılmış, dolaşmak için annesinden izin istemiş. Annesi de demiş ki:

"Git, dolaş yavrum. Ama uzaklaşma. Başına kötü bir şey gelebilir." Bizim küçük kuş annesinin sözünü unutmuş, fark etmeden çok uzaklara gitmiş. Birdenbire karşısına kubbeli bir apartman çıkmış. Tabii küçük kuş daha önce ne bina görmüş ne kubbe. Onun gördüğü sadece ufak, en fazla üç katlı evlermiş. Bu apartmanı da damı dev bir balondan yapılmış ev sanmış. O binanın balonunu galamaya gitmiş. Gagasını binaya vurmasıyla, "Ahh!" diye bağırması bir olmuş. Ne olacak, gagasını balon zannettiği kubbeye vurmuş. Annesi onun uzaktan gelen sesini duyunca, hemen onun yanına uçmuş. Yavrusunun gagasını iyileştirmeye çalışırken bir yandan da, "Bak, ben sana söylemişim. Hem benim sözümü dinlemedin; yanımdan uzaklaştın, hem de balon diye kubbeyi gagaladın. Ben sana kaç kez söyledim. 'Balonları galamama,' dedim, dinlemedin. Şimdi başına bu geldi, sana ders olsun," diyormuş. Küçük kuş o günden sonra bir daha hiçbir şey galamamış. Bu olay ona ders olmuş. O da büyümüş, yavruları olmuş. Yavrularına hikâyesini anlatmış. Yavruları da bu hikâyeden ders alıp demişler ki:

"İnşallah bütün çocuklar da bu hikâyeden ders alır, başkalarını rahatsız etmemeyi, canlarını acıtıp kalplerini kırmamayı öğrenirler."

Onu Seviyorum... (15)

Fatih Erdoğan

DEDEMİN KASKETİ hep yamuk. Güneşe göre ayarlı. Güneş eğer sağdan geliyorsa, dedem kasketini sağ kulağının üstüne doğru yatırıyor, soldan geliyorsa da sola. Güneşe bakıyorum, tam tepede. Dedemin kasketi de geriye atılmış, alnında ter damlacıkları var. Sararmış otlarla kaplı tepeye tırmanıyoruz. Dedem parmağını dudağına götürüyor. "Susss!.." Yerden bir taş alıyor. Parmakları gergin. Alnındaki damarlar şişmiş. Beyaz saçlarının arası terli. Birden kolu yay gibi savruluyor. Taş az ilerdeki çalılar arasında kayboluyor. Toprağın çatlağına süzülüp kayboluyor kapkara bir yılan. Boyum kadar... Kalbim küt küt atıyor. Dedeme bakıyorum. Kasketini eline almış. Gülüyor. "Kaçırdık!"

"Bizi sokar mıydı?"

"Belli mi olur?"

Eve döndüğümüzde güneş kıpkızıl. Dedem eve girince ben arsaya koşuyorum. Her akşam orada buluşuyoruz. Recep, Ahmet, Orhan, Mustafa... Ve o! İşte orada. Yarım kalmış inşaatın temeline yaslanmışlar. Orhan elindeki topu yere vurup duruyor. O, oturduğu yerde bacaklarını sallıyor. Terlikleri parmak uçlarından düşecek gibi.

"Nerdeydin?" diyor Mustafa. Böyle bir soru bekliyorum. Yılanı anlatmak istiyorum onlara. Hiç yılan görmüşler midir? Gerçek bir yılan, kocaman.

"Yılan gördük," diyorum. "Dedemle..."

"Nerde?" diye atılıyorlar. "Tepede, dedem taş attı vuramadı."

"Yalan," diyor Orhan.

"Valla! İnanmazsan dedeme sor. Kocamandı, kapkara..."

"Ne kadardı?" diyor Mustafa. Kollarımı iki yana açıyorum: "İşte bu kadardı." Hep bir ağızdan gülüyorlar. Orhan, "Oğlum," diyor, "Afrika mı burası?"

"Hayal görmüşsün sen."

"Hiç bile hayal filan değildi." Çırpıyorum. Ona bakıyorum. O inanıyor mu bana? İnanırcı olmak istiyorum. Biraz daha ayrıntı olsa? Başlıyorum uydurmaya: "Birden önüme çıktı, bacağıma dolandı. Yere yuvarlanıp elimle boğazını yakaladım..." Bacağıma işaret ediyorum. Dolaşırken toz toprak olmuş baldırımını gösteriyorum. "Dili çataldı, tam beni sokacaktı ki..." Terliyorum. İnanıyorlar mı bana? "Dedem yetiştii. Yılan dedemi görünce bıraktı beni..." Burası biraz saçma, ama takılmıyorlar. "Dedem taş attı arkasından..."

Ona bakıyorum. Gözlerini gözlerime dikmiş öylece bakıyor. Bacaklarını sallıyor hâlâ. Ağzında çiklet var. Yüzü de pis. Saniyeler süren bir sessizlik oluyor. Ne düşünüyor? Benim bir kahraman olduğumu mu? Yoksa yalancı mı? Ötekiler sözümün devamını bekliyor gibi, ama onun bakışları farklı. Hayran mı bana? Tarzan gibi yılanla boğuşan bir kahramana mı bakıyor? Gözlerinde bir kımiltı beliriyor. Kımiltı aşağıya, yanaklarına doğru iniyor. Gülümsemeye dönüşüyor. Dişleri ortaya çıkıyor gülünce. Ben de gülüyorum. "Sen yazar olsana," diyor. "İyi yazıyorsun!" Hep birlikte gülüyoruz. "Ama bir bölümü doğrudu," diyorum. "Anlamıştım," diyor. Onu seviyorum.

Yum Yum Uzaydan Arıyor

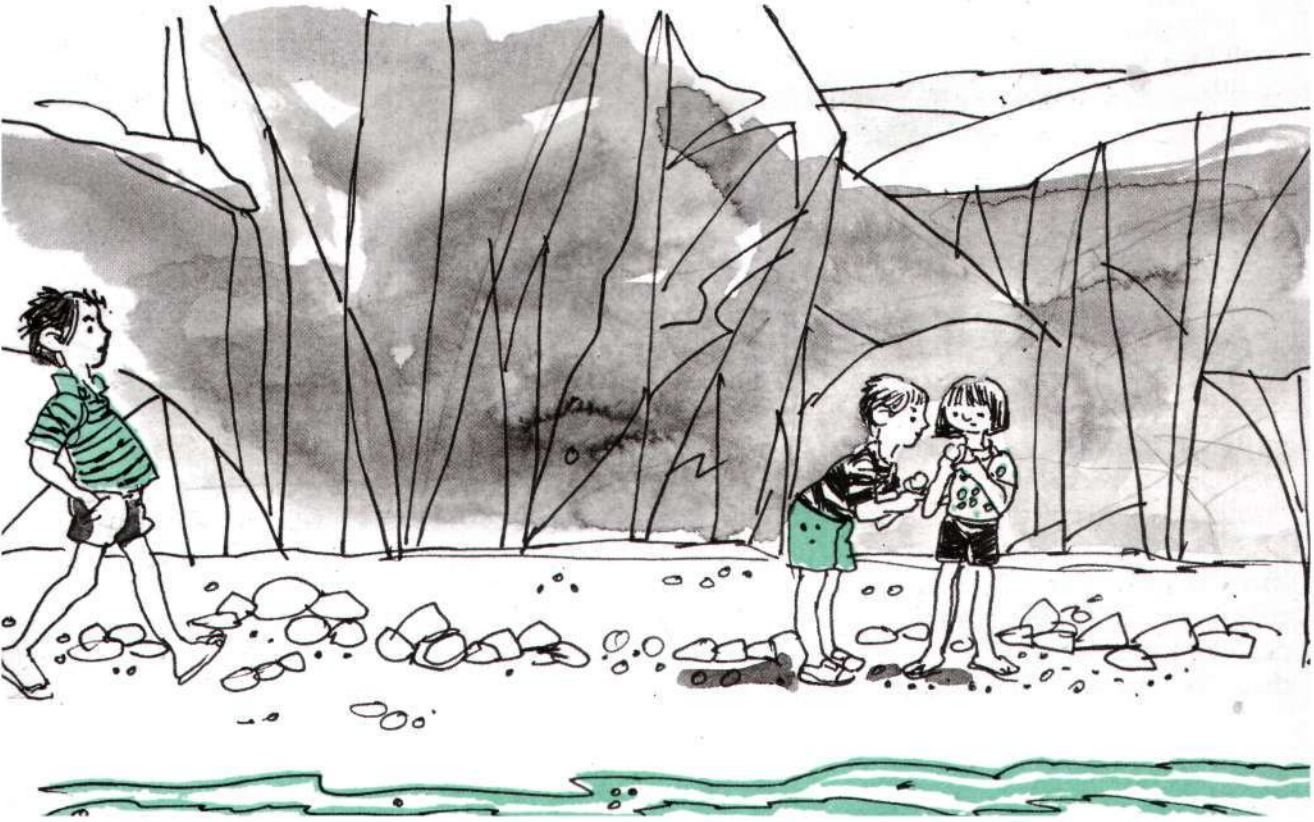
Melek Güngör

Resimler: Mustafa Delioğlu

"BAK ŐU deniz kabukları ne kadar güzel," dedi Oya, arkadaşı Hakan'a "Onları oyunlarımızda telefon gibi

kullanmamıza ne dersin?"

"Bilmem ki!" diye cevap verdi Hakan. "Evde benim sahici telefon oyuncağım var zaten.

Doğrusu onunla oynamak daha çok hoşuma gidiyor."

"Olsun," diye karşılık verdi Oya. "Ben yine de bu güzel deniz kabuklarıyla oynamak istiyorum."

Hakan hâlâ evdeki oyuncak telefonunu düşünüyordu ama yazlıkta bulduğu biricik arkadaşını da yitirmek istemiyordu pek. Hemen arkadaşının bu önerisini kabul etti. Oya'nın bulduğu deniz kabukları bu plajda her zaman bulunmazdı. Çok göz alıcı görünümleri nedeniyle Oya ve Hakan'dan daha büyük yaşta olan ve bu yüzden onlarla oynamak istemeyen Haluk'un da ilgisini çekmişlerdi. Yavaşça yanlarına yaklaşıp yakından görmeye çalıştı.

"Ben bir tanesini alıp plajın ötesinden sizinle telefonculuk oynayayım mı?" diye sordu nazik bir şekilde.

Oya ve Hakan, Haluk'un kendileriyle oynamak istemesine çok sevinmişti, hemen kabul ettiler

önerisini.

Haluk elinde deniz kabuğu, plajın ötesine doğru uzaklaşırken, Oya ile Hakan'ı kandırdığına çok seviniyordu. Artık güzel bir deniz kabuğu vardı ve kendisinden küçük çocuklarla oyun oynamaya da hiç niyeti yoktu. Plajı çevreleyen çiti aştıktan sonra denize doğru uzanan kayalıkların üzerine oturdu ve güzel kabuğunu seyretmeye koyuldu. Deniz kabuğu pırıl pırıl parlamaktaydı. İç kısmı kavuniçi, dışıysa kahverengiyle bej karışımıydı. Haluk hayranlıkla seyrettiği kabuğu kulağına götürdü. Denizin sesini duymak istiyordu. Önceleri kayalara vuran suyun hışırtısı duyuluyordu ama birden onu çok şaşırtan bir şey oldu. Sanki kabuğun

içinden biri ona sesleniyor gibiydi.

Haluk, "Bu kabuk canlı mı yoksa?" diye merak etti hemen. "Biraz daha dinleyeyim, bakalım ne diyecek bana," dedi kendi kendine. Bir süre daha kabuğu kulağına dayayıp dinlemeye çalıştı ama şimdi yalnızca kabuklarını geri isteyen Oya ile Hakan'ın plajdan gelen seslerini duyuyordu. Çocuklar çiti aşır

yanına gelemiyordu. Bu yüzden onlara pek aldırmış etmedi. Biraz sonra da sıkılıp kabuğu atmaya karar veriyordu ki incecik bir sesin, "Yum Yum uzaydan arıyor, cevap verin. Yum Yum uzaydan arıyor, acil yardım gerekli..." dediğini duyar gibi oldu, ancak kulaklarına inanamadı. Anlaşılan Oya ve Hakan kabuklarının kandırılarak ellerinden alınmasına kızmış, ona oyun

oynuyordu.

Plajda bir şeyler yaptıkları görülen öteki çocuklara bakıp, "Sanki bana oyun ettiğinizi anlamadım mı ha?" dedi küçümseyerek. Sonra da elindeki kabuğu atıp evine gitti. Oysa Oya'nın ve Hakan'ın, ellerinde kalan öteki kabuktan, demin kendisinin duyduğu sesin aynını duyduklarını bilmiyordu.

Hakan kabuktan, "Ben Yum Yum, ben Yum Yum, acil yardım gerekli..." diye sesler duyunca çok korkmuştu. O da kabuğu fırlatıp eve kaçmak istiyordu şimdi. Oya ise duyduğu sesin sahibine acımış, ona yardım etmenin yollarını aramaktaydı.

"Yardım isteyen birinden neden korkuyorsun?" dedi arkadaşına. "Onu bulup yardımına koşmamız daha doğru olmaz mı?"

"Ben tanımadığım insanlarla konuşmam," diye cevapladı onu Hakan. "Hem bakalım doğru mu söylüyor?"

Oya, yardım isteyen Yum Yum'u bulmak istiyordu. Kabuğu ağzına götürüp,

"Bay Yum Yum lütfen nerede olduğunuzu söyleyiniz," dedi.

Kabuktaki ses,

"Ben Yum Yum, henüz küçük bir çocuğum," diye sızlandı hemen. "Babamın uzay aracında oynarken yanlış bir düğmeye bastım. Araç beni bilmediğim bir yerlere götürdü. Nerede olduğumu bilmiyorum. Yardım edin. Ben Yum Yum, ben Yum Yum..."

Hakan, "Küçük bir çocuk mu?" dedi ilgilenerek. "Yardım etmemiz doğru olacak galiba."

"Seni nasıl bulabiliriz?" diye sordu Oya. "Bilmem ki," diye ağladı Yum Yum. "Bana yardım gerekli, ben küçük bir çocuğum. Ben Yum Yum, uzaydan arıyorum. Lütfen cevap verin."

"Uzaylı çocukların bu kadar korkak olduğunu bilmezdim," dedi Hakan az önce kendisinin de korkmuş olduğunu unutmuşcasına. "Sana yardım etmemizi istiyorsan artık ağlama."

"Ben Yum Yum, uzaylı bir bebeğim ben. Gezegen numaram, numaram... Eee, şey, kendimi ağlamaktan alıkoyamadığım için bağışlayın beni. Çünkü anne Yum Yum'un öğrettiği gezegen numarasını anımsayamıyorum."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu

Oya, "Bilmem, yumurtadan çıkalı henüz üç gün oldu. Uzay okuluna gitmeme bile daha on gün var."

"Yumurtadan çıkalı üç gün mü oldu, sen insan değil misin yoksa?" diye sordu Hakan "Ben uzaylı Yum Yum," diye yineledi ses.

"Uzay aracın nerede peki?" diye sordu Hakan.

"Uzay aracım büyük bir suyun içine düştü, her taraf su, her taraf su," dedi Yum Yum.

"Bizimle konuşmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu çocuklardan biri.

"Su içinde yaşayan canlılar bana yardım ediyor," diye cevapladı onları Yum Yum. "İsmi balık olan bir canlı bana elinizdeki kabukları kullanmamı önerdi. Beni buradan çıkarır mısınız lütfen. Ben Yum Yum, uzaydan arıyorum."

"Sen gerçekten bir bebeksin," dedi Hakan. "Durmadan uzaydan aradığını söylüyorsun ama Dünya gezegenindesin. Üstelik de denize düşmüşsün. Balıklarla nasıl konuşabiliyorsun pek anlayamadım."

"Ben Yum Yum, herkesle

arkadaş. Yalnız diğer kabuğun sahibi sevmedi beni, hiç dinlemeden bırakıp gitti."

"Haluk'tan söz ediyor galiba," dedi Oya. "O bizden büyük, bu yüzden bizimle arkadaşlık etmiyor ve oyunlarımızı bozuyor."

"Ben Yum Yum," diye ağladı deniz kabuğundan gelen ses, "Haluk beni sevmiyor, buradan hiç ıkamayacağım ne yazık!"

"Neden ıkamayacaksın?" diye sordu Oya. "O seni sevmezse sevmesin. Biz varız ya, sana yardım ederiz. Sonra denizde dost olduğun balıklar da yardım edebilir belki."

"Artık ağlama," diye azarladı onu Hakan. "Ben Yum Yum. Ya Ba yıldız sistemindenim. Gezegenimin numarası... numarası... Ah, ne kadar üzgünüm. Bir türlü anımsayamıyorum bu numarayı. Haluk beni sevmiyor buradan kurtulamayacağım. Ben Yum Yum, ben Yum Yum..."

"Neden durmadan adını tekrarlayıp duruyorsun?" diye sordu Oya. "Sana biz yardım edebiliriz belki. Söyle ne yapmamız gerekiyor?"

"İçimden hep ağlamak geldiği

için bağışlayın," diye cevapladı onu Yum Yum. "Ama sanırım kurtulmam oldukça zor. Çünkü Haluk deniz kabuğunu attı ve beni dinlemeyip gitti. Oysa kurtulmam için onun ve sizlerin sevgisine gereksinimim var. Ya Ba yıldız sisteminin canlıları ancak sevgi ile hayatta kalabilir."

"Hayatta kalmak için yemek yemek gerekli," dedi Hakan. "Yemek mi, o da ne demek?" diye sordu Yum Yum ve elinde olmadan, "Ben Yum Yum," diye tekrarladı.

"Sen yemek yemez misin?"

diye sordu Oya. "Yemek ne demek?" diye sorusunu tekrarladı Yum Yum. "Yemek biz canlıların yaşamını sürdürmek için yemek zorunda olduğu sebze, meyve, tahıl ve etten oluşur," dedi Hakan. "Sağlıklı gelişip büyüyebilmemiz için bunları bolca yememiz gerekli."

"Yemek yemekten hiçbir şey anlamadım," dedi Yum Yum'un üzüntülü sesi. "Benim büyümem için sevgi yetiyor. Hattâ buradan kurtulmam için de. Oysa Haluk beni sevmiyor."

"Bir fikrim var," dedi Oya
"Haluk'u çağırayım ve seninle
konuşsun. Belki seni
sevmesini ve kurtulmana
yardımcı olmasını
sağlayabilirsin."

"Onu çağırır mısın, onu
çağırır mısın, lütfen, lütfen,"
dedi Yum Yum. Oya ve Hakan,
onun sözcükleri durmadan
tekrarlamasını henüz küçük
bir bebek olmasına yoruyordu
ve bunda da haklıydı.

Oya'nın çağırmasına gerek
kalmadan Haluk köpeğiyle
birlikte plajın ilerisinden
tekrar görüldü. Onun da
başka arkadaşı yoktu. Bu

yüzden tatilini yalnız
geçirmekteydi. Yüzme
bilmediği için denize girmekten
hiç hoşlanmıyordu. Yazlık
evlerinin bahçesinde köpeğiyle

oyarken birden kayalara
attığı deniz kabuğunun ona
seslenir gibi olduğunu
anımsamış, gerçekten birinin
onunla konuşup
konuşmadığını anlamak için
geri dönüyordu.

Haluk'un karşıdan geldiğini
gören Oya ve Hakan sevinerek
deniz kabuğundan kendileriyle
konuşan uzay bebeğine bunu
haber verdi. Ama Yum Yum,
"Ben Yum Yum, Haluk beni
sevmiyor, burada kapalı
kaldım, ne kadar üzgünüm,"
diyerek sızlanmaya devam
etmekteydi. Haluk, Oya ve
Hakan'ın deniz kabuğuyla

konuştuğunu görmüştü.
Koşarak yanlarına geldi.
"Ne yapıyorsunuz siz?"
diye sordu. Onlar da
Yum Yum adlı bir uzay
bebeğinin aracıyla
birlikte denize
düştüğünü ve kurtulmak
için yardıma gereksinimi
olduğunu söyledi ona.
"Uzay bebeği mi, ne
saçma!" dedi Haluk,
"Peki ne istiyormuş

kurtulmak için?"

"Fazla bir şey olduğun
sanmam," diye cevapladı onu
Oya. "Dediğine bakılırsa
sadece sevgi istiyormuş

senden. Benim ve Hakan'ın onu sevdiğini anlamış ama galiba sen onu sevmemiş, deniz kabuğunu atıp gitmişsin. Oysa onun yaşaması için sadece sevgi yetiyormuş. Yemek de yemezmiş onun gezegeninde yaşayanlar."

Haluk katılırcasına güldü Oya'nın sözlerine "Hah hah ha, ne kadar komik bir şey bu. Sevgi yenir mi sanki! Anlaşılan bu uzaylı bebek ve onun gezegeninde yaşayanlar çok ahmak yaratıklar. İnsan sevgisiz yaşayabilir, ama

yemek olmazsa açlıktan ölür."

"Ama onlar hiç yemek yemeyi bilmezlermiş, sadece birbirlerini sevmek büyümelerine yetiyormuş," diye karşı çıktı Hakan. Yum Yum da konuşulanları duymuştu deniz kabuğundan onlara seslendi hemen:

"Ben Yum Yum, ben Yum Yum, küçük bir uzaylı bebeğim. Biraz daha sevgi beni kurtaracak bu su dolu yerden. Ama Haluk beni sevmiyor, Haluk beni sevmiyor, yazık. Ben Yum Yum..."

"Evet seni sevmiyorum," dedi

Haluk kızgınlıkla. "Üstelik de sesinin geldiği deniz kabuğunu ellerimle kırıyorum," diye devam etti. Çocuklardan kaptığı deniz kabuğunu eliyle kırmaya çalıştı, başaramayınca da ayaklarıyla ezip kırdı. Oya ve Hakan onun bu yaptığına çok üzölmüştü. Yeni arkadaş oldukları Yum Yum'u kurtaramayacaklarını düşünüyordı. Oya denize doğru koştu ve, "Lütfen ölme Yum Yum!" diye bağırdı. "Hakan ve ben seni çok seviyoruz. Kurtulmak için bizim sevgimizi al!" Hakan da Oya'nın yanına gelmiş üzgün gözlerle denize bakmaktaydı şimdi. Birden aklına Haluk'un kayalara fırlattığı deniz kabuğu geldi. "Buldum!" diye sevinçle haykırdı Hakan. "Eğer kayalıklardaki deniz kabuğunu bulabilirsek Yum

Yum'la ilişki kurabiliriz yeniden. Belki onu kurtarmamız için Yum Yum bize başka bir yol gösterebilir."

"Bulsak bile Haluk'un onu sevmesini sağlayamayız ki," diye cevap verdi ona Oya üzüntüyle.

"Olsun, yine de onunla tekrar konuşmalıyız," dedi Hakan. "Hem biliyor musun ben bu bebek Yum Yum'u galiba çok seviyorum."

"Gidelim o halde," diye haykırdı Oya. "İkimiz de küçüğüz, kayalıklara çıkmayı beceremeyebiliriz ama birbirimize yardım edersek belki başarırız."

İki arkadaş plajı çevreleyen çitin yanına koştu böylece. Arkalarından Haluk da gelmişti. "O kabuğu ele geçiremeyeceksiniz," dedi öfkeyle. Ama Oya ve Hakan birbirlerine yardım ederek çitten kayalıkların üstüne atlamayı başarmışlardı bile. Haluk da çiti aşır kayalara atladı. Onu gören küçük köpeği fino peşinden gitmekte gecikmedi, ama çok küçük bir köpek olduğu için dengesini kaybedip denize düştü.

Düştüğü yer kayalarla çevrili, hem derin hem de küçük bir köpeğin yüzerek çıkmasının güç olduğu bir yerdi. Finocuk sıkışıp kalmıştı orada. Haluk çok sevdiği köpeğinin boğulmak üzere olduğunu görünce yardımına koştu ama kendisi de yüzme bilmediği için suya düşmekten korkuyordu.

"Köpeğim, köpeğim boğuluyor!" diye haykırdı üzüntüyle "Bir şeyler yapmalıyız, onu kurtarmalıyız. Ona bir şey olursa ben ne yaparım? O benim her şeyim."

"Belki Yum Yum bir şeyler yapabilir," dedi Hakan, "Ama sen onu sevmiyorsun. Kim bilir o da ne güç bir durumdadır suyun altında..."

"Biraz olsun onu da sevmeyiz misin köpeğin gibi?" diye rica etti Oya. "Hem onu, hem de sevgili köpeğini kurtarabilirsin böylece."

"Ama durup dururken hiç tanımadığım birini sevmem ki ben!" diye karşı çıktı Haluk.

"Hiç tanımadığın halde onu sevmemeye karar vermiştin daha önceden ama," dedi Hakan. "İstersen bir de sevmeyi dene ha, ne dersin?"

"Hem kim bilir belki de ne

sevimli bir bebektir Yum Yum," dedi Oya.

"Pekâlâ, deniz kabuğunu bulup onu sevdiğimi söyleyeceğim," diye cevap verdi Haluk ve kayaların üzerine attığı deniz kabuğunu arayarak buldu. Yum Yum hâlâ kabuktan onlara seslenmekteydi.

"Ben Yum Yum, ben Yum Yum. Küçük bir uzaylı bebeğim. Yumurtadan çıkalı üç gün oldu, yardıma gereksinimim var."

"Yum Yum seni sevmeye hazırım," diye seslendi ona Haluk. "Ne olur küçük finomu kurtar."

"Ben Yum Yum, ben Yum Yum," diye bağırdı deniz kabuğundan Yum Yum, "Söylemek yeterli değil Haluk, sevmek de gerekli. Ben fino ile arkadaş oldum zaten. Onu çoktan kurtardım, o benim dostum."

Haluk birden Oya'nın kucığındaki finosunun sevgiyle kendisine bakıp havladığını gördü. "Finom, sevgili köpeğim kurtulmuş. Teşekkürler, teşekkürler Yum Yum. Seni gerçekten seviyorum artık. Söyle seni kurtarmam için ne yapmam

gerekiyor?"

"Ben Yum Yum, ben Yum Yum. Yaptın bile, yaptın bile," diye cevapladı onu bir ses. Çocuklar hemen sesin geldiği yana döndü ve küçük bir uzay gemisinin, üzerinden sular süzülerek plaj kumlarının üzerinde durduğunu gördü. Üçü birden merakla koştı. Büyük olduğu için Haluk çiti hemen atladı ve Oya ile Hakan'ın atlamasına da yardım etti. Artık onları arkadaş olarak kabul ediyordu galiba. Küçük fino da birlikte atlamış, uzay gemisinin yanında yumurtadan yeni çıkmış gibi görünen sevimli uzay bebeğini yalamaya koyulmuştu.

"Ben Yum Yum," dedi her zamanki gibi uzaylı bebek. "Verdiğiniz sevgi için sonsuz teşekkürler. Artık ben de büyüyeceğim böylece.

Anımsamadığım her şeyi tek tek anımsıyorum. Benim gezegenimin adı: Sevgi, Numarası: Bir. Çok uzak sayılmaz. Ne zaman isterseniz gelin oraya. Bu o kadar kolay ki!"

"Ne yapmalıyız bunun için?" diye sordu çocukların üçü birden, "Sevgiyle düşleyin beni, hemen haberim olur," dedi Yum Yum.

"Dostluğumuzu orada da devam ettiririz böylece. Çünkü düşler size ulaşmam için yeterli!"

"Adını hep sevgiyle anacağız," dedi Haluk. "Yaşasın!" dedi Yum Yum.

"Yum Yum artık hep büyüyecek, çünkü onu seven bir sürü arkadaş buldu!"

Uzay gemisi gökyüzünde kaybolurken çocuklar ona el sallıyordu.

onu

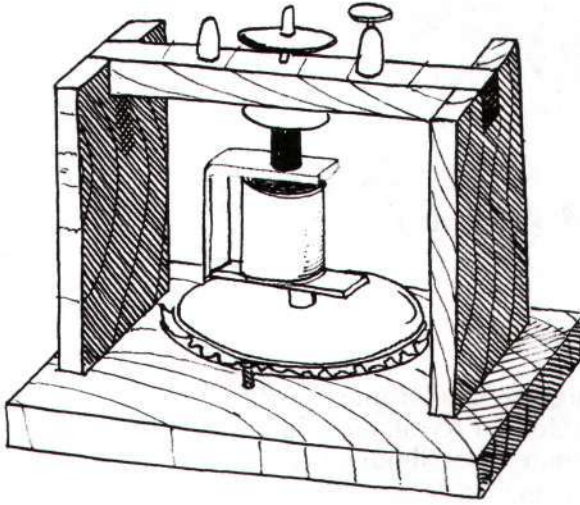
TANIYORSUNUZ...

Gölgün Ayrat

Yaşamöyküsünü aşağıda okuyacağınız önlüyü tanıyor musunuz? Kırmızıfare'mize yeni katılan yazarımız Gölgün Ayrat, bu önlü kişiyile ilgili ipuçlarını serpiştirmiş yazısının içine. Şimdi sıra sizde. Bu önlünün kim olduğunu hemen bize yazın.

TAKVİM YAPRAKLARI 1923 yılını gösterirken, Kanada'da Baddeck yakınında, yaşlı bir adam ölüm döşeginde son nefesini vermek üzereydi. Bir ara yataktan doğruldu. Geride bıraktığı yetmiş altı yılı, bir bir yakalamaya çalışır gibiydi. Dünyada geçirdiği yetmiş altı yıl çabucak uçup gitmişti işte. Zaman tünelini aşabilseydi... Taa gerilere gidebilseydi yeniden... Dolu dolu geçen yaşamında ne çok anısı vardı.... Hem acı, hem tatlı... Yaşam bir aldatmacaydı belki... Ölüm hiçlik miydi acaba? Gözleri bir noktaya takılı kaldı. Annesi, "1847 yılının bir bahar sabahı..." demişti galiba. Yoksa güneşli bir kış sabahı mıydı? Belki de

bir yaz sabahıydı ya da güz... Ne fark ederdi ki?.. Yaşama böyle bir sabah başlamıştı. Durup durup, "Ne tatlı bir çocuktun," derdi annesi. Şimdi ne annesi, ne de babası kalmıştı. Onlar da belki son nefeslerini vermeden, dünyaya veda etmeden, ölümlle yaşam arasındaki o ince çizgide, bir süre aynı onun gibi duraksamıştı. Ve tüm yaşamlarını yeniden gözden geçirmişlerdi. Buruk bir tebessüm geldi dudaklarında takıldı kaldı. "Elveda yaşam," diye fısıldadı. Başında bekleyenler, kiminle vedalaştığını duymadı bile. Öylesine sessizce dökölüvermişti sözcükler dudaklarından. Onu son

Kilometrelerce uzaklıktaki biriyle de insanlar konuşabilecek, birbirlerini duyup anlayabilecekti. İşte kahramanımız bunu sağlamak için böyle bir alet yapmıştı.

36

nefesinde rahat ettirmeye çalışıyorlardı yalnızca. Bir papaz dua mı okuyordu ne? Başını o tarafa çevirip, anlamsızca baktı. Dualar onu, doğduğu Edinburgh'a geri götürdü bir anda. Kilisede org çalıyordu ve o, koroda ilahi okuyordu. Bir pazar ayininde miydiler acaba?... Sonra ne kilise kaldı, ne org. Vatanının uçsuz bucaksız çayırlarında buluverdi kendini. Uçsuz bucaksız çayırlarda koştu koştu. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Çocukluk yıllarının o coşkulu arzularıyla dopdoluydu yine...

Çocukluğu yeniden canlanıvermişti sanki. On altı yaşının diriliğiyle karşısında durmuş, ona göz kırpyordu. Müziğe nasıl da aşırı bir tutkusu vardı o yıllar. Ama sonra bırakmıştı nedense. Diksiyon profesörü olan babasını örnek alarak fonetikle uğraşmaya başlamıştı. Önce Londra'ya yerleşmişti. Ama hastalanınca, ailesiyle birlikte Kanada'ya göç etmek zorunda kalmıştı. Orada sağırlara işaretle konuşmayı öğrettiği gün... Gözleri nemlendi. Kendisini dünyanın en mutlu adamı sanmıştı bir anda. Evet, dünyanın en mutlu adamıydı ya... İnsanlığa faydalı olabilmenin mutluluğuydu bu. Sonra 1873 yılı gelip çatmıştı. Artık Boston Üniversitesi'nde ses profesörüydü. Ona, "İngiliz asıllı Amerikan mucidi ve fizikçi," diyorlardı. Hele 1874 yılında, sesleri duman isine bulanmış cam plaka üzerine kaydeden bir suni kulak yaptığında, ünü iyice arttı. Kendisini sanki sağırlara adamıştı. Onların işitmesini sağlamaya çalışırken, en büyük icadını bulmuştu ya. Evet iyice anımsıyordu. 1876 yılıydı. Belki de bir rastlantı

sonucu bulmuştu onu. Sağırın duymasına çalışırken, tüm insanlara ulaşmıştı. Artık iki insanın konuşabilmesi için, uzaklık yakınlık söz konusu olmayacaktı. Kilometrelerce uzaklıktaki biriyle de insanlar konuşabilecek, birbirlerini duyup anlayabilecekti.

Duyulur duyulmaz bir kahkaha attı. Başında bekleyenler, buna bir anlam veremedi. Oysa o, insanlara sitem ediyordu bu gülüşüyle. Onlara yararlı olabilmek için gecesini gündüzüne katmış, buna karşılık başarısını destekleyeceklerine, itirazlarla karşılaşmıştı. Başarılar, zaman zaman da kıskanılıyordu demek. Haklarını korumak için ne çok dava açmak zorunda kalmıştı. Gramofon plaklarında balmumu kullanılmasını da o bulmuştu. Ve de insan vücuduna giren madeni cisimlerin yerini elektrikle belirlemeye yarayan usulü de.

Yastığa başını yavaşça bıraktı. Huzur içindeydi. Sonunda kazanan o olmuştu. Ama insanlığa armağan ettikleriyle övünmeyecek kadar alçakgönüllüydü. Yaşarken

ona karşı çıkanlar, belki ölünce değerini anlayacaktı. Yatakta tekrar doğrulmaya çalıştı. "Elveda yaşam, hoş geldin ölüm," derken, ölümden korkuyor muydu? Hayır. Yaşamayı, insanlık adına bulacağı yeni icatları için istiyordu yalnızca. Daha ne çok, ne çok şey bulabilecekti belki de. Yeniden, "Elveda yaşam," dedi. Karşısında hâlâ capcanlı duran on altı yaşının gençliğine göz kırptı. Gençliği, Edinburgh'un uçsuz bucaksız yemyeşil çayırlarında gözden kaybolurken, yanında sarı saçlı, mavi gözlü sevgilisi de vardı. Gençliğinin peşinden koşar adım gitmek istiyordu o da. Hayaller kaybolmadan onlara yetişmeliydi bir an önce. Hızla, daha sert doğruldu yatakta, onları yakalamak istercesine. Ve birden yatağa hızla düşüverdi. Zorlukla alıp verdiği nefesi de, o hayallerle birlikte uçup gitmişti. Ama gözleri hâlâ açıktı. Ve bir noktaya takılmış bakıyordu öylece...

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan

Yüksel

***Kanadı var, uçamaz.
Karada da kaçamaz.***

Sevgili Arkadaşlar,

İşte size küçücük, güzel bir bilmece. Dilden dile geçe geçe bize ulaşmış bu bilmeceyi çözmek için biraz düşününüz. Eğer çözemezseniz aşağıdaki öyküyü okuyunuz.

Öykü İstanbul'un eski günlerinde geçiyor. Öyküde bilmecenin yanıtı olan sözcük sık sık geçecek. Ama ben, o sözcüğün geçtiği yeri nokta nokta geçeceğim. Siz öyküden giderek o sözcüğü bulabileceksiniz. Yani öykü size ipucu olacak.

Eskiden İstanbul ne şimdiki kadar kalabalıkmış, ne de üst üste yığılmış beton binalar varmış. Denizin ortasından ikiye böldüğü İstanbul'da,

ahşap evler varmış. Onlar da yeşillikler içindeymiş.

Bitki örtüsü bu kadar güzel olunca sürünen, tırmanan, koşan, türlü türlü hayvan yaşarmış İstanbul'da. Yalnız karada mı? Denizde de bin bir türlü canlı oynaşmış. Ağaçların dallarına konan renk renk kuşlar, İstanbullulara şarkılar söylemiş.

İnsanoğlu işte, öğrenecek başka şey bulamamış gibi, avcılığı öğrenmiş. Karada, denizde, havada yaşayan her canlının peşine düşmüş. Onları avlamış, avladığını yemiş, kalanını da satarak para kazanmış.

İşte eski günlerin birinde nasıl olmuşsa çok..... avlanmış. Satıcılar, tezgâhlarındaki.....ları satabilmek için fiyatları iyice düşürmüş. Ellerindeki

.....lar ikinci
güne kalırsa bozulacak.
Çünkü o günlerde
buzdolabının adı bile
bilinmezmiş.

Yaşlıca bir teyzenin
de o gün canı.....
istemiş. Varmış çarşıya
.....ğın fiyatını
sormuş. Satıcı da
söylemiş. Teyze,
pazarlığa alışık
birisiymiş. O güne
kadar, görülmemiş
fiyatı bile çok görmüş
gibi yaparak:

"A! Çok pahalı. Sen
bana yan fiyatından bir
kilo tart," demiş. Satıcı:

"Olmaz satamam.
Zaten o dediğin fiyattan
satsam bile, o kadar
küçük para bulup
veremezsin. Çünkü
elimizdeki en küçük
paranın bile yarısını
söylüyorsun sen bana."

Teyze de:

"Peki, 2 kilo tart, o
zaman elimdeki
paranın en küçüğünü
veririm sana," demiş.

Satıcı, "Olmaz,
satamam," dedikçe,
yaşlı teyze diretip
durmuş.

"Haydi benim güzel
evladım! Tart surdan iki
..... da teyzen
torunlarıyla bol bol yesin
bugün," deyince satıcı:

"Teyzeciğim senin o
dediğin fiyata ancak
..... kavağa çıktığı
zaman satacağım. O gün
gelir alırsın," deyince
teyze, bu sözden hiçbir
şey anlamadan yürüyüp
gitmiş.

İşte satıcının ".....
kavağa çıktığı zaman"
sözü, olması olanaksız
durumlar için söylenen
bir deyim olarak, o
günden beri dilimize
girmiş.

Gördüğünüz gibi deymi
tam yazmadım.

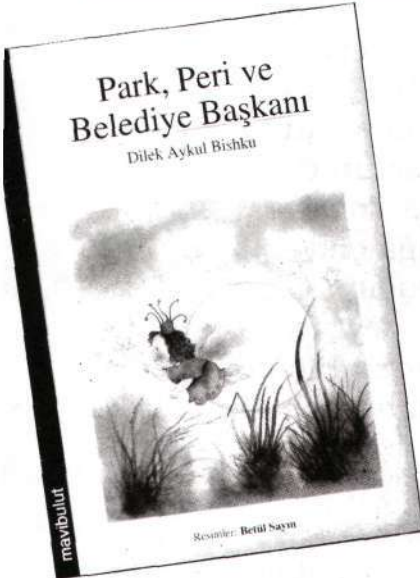
Deyimdeki sözcüklerden
birinin yerine noktalar
koydum. O sözcüğü
bilerseniz bilmecemizi de
yanıtlamış olacaksınız.

Bildiğiniz anda hemen
kağıda, kaleme sarılıp
bize yazınız. Bekliyorum.
Hoşça kalınız.

25. sayıdaki bilmecemizin
doğru yanıtı: UN

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Park, Peri ve Belediye Başkanı

Dilek Aykul Bishku * Res.: Betül Sayın * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Ekim 1993, 12 Sayfa * 19.5x13.5 * 1. Hamur Kağıt * siyah-beyaz iç resimler * 12.500TL

Dilek Aykul Bishku, 1960 yılında Ankara'da doğdu. Masallarla dolu, çok mutlu bir çocukluk geçirdi. Annesi pencere açık uyumasına izin vermediği için Peter Pan'la tanışamadı ve büyümek zorunda kaldı. İzmir Bornova Anadolu Lisesinden mezun oldu. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdi. Boğaziçi Üniversitesinde biyomedikal mühendislik masteri yaptı. Bu arada tarihçi olan eşiyle evlenerek A.B.D'ye yerleşti. Yazarımız hâlâ Amerika'da ve

bir üniversitede ders veriyor. Bu arada masal yazmayı da ihmal etmiyor ve 1,5 yaşındayken kendisine yağmurdan hayret etmesini öğreten oğlu Cefo'dan, hayret edilecek başka şeyler öğrenmeye devam ediyor.

Aslında onu hepiniz tanıyorsunuz. Kırmızıfare'mizin ilk sayısından itibaren birbirinden güzel öyküleriyle bizimle beraber. Ayrıca 1990 yılında yapılan Kırmızıfare Öykü Yarışması'nda birincilik ödülünü almıştı. *Park Peri ve Belediye Başkanı*, yazarımızın ilk kitabı. Bu kitap, yayınevimizin yeni çıkardığı Fındık Kitaplar Dizisi'nin de üçüncü kitabı. Bu diziden şimdiye kadar beş kitap çıktı. Kitaplar 8-12 yaşlara yönelik öykülerden oluşuyor. Size Betül Sayın'ın yumuşak çizgileriyle resimlenmiş, Dilek Aykul Bishku imzalı bu kitabın sayfalarında iyi okumalar diliyor ve sizi kitaptan bir bölümle baş başa bırakıyoruz.

....." *Birdenbire müzik durdu, gökgürültüsü gibi korkunç sesler duyuldu. Yer zangır zangır titriyordu. Herkes donup kalmıştı. "Buldozerler!" diye bağırdı belediye başkanı. "Buldozerler geliyor!" Portakal renkli kocaman bir buldozer görüldü. Belediye başkanı, parkın girişindeki at kestanesi ağacının sarsılışını ve gürültüyle devrilmesini izledi. Ağacın dev gövdesi, oyunları yarıda kalan yavru hayvanların üzerine doğru indi. Belediye başkanı minik bacakları korkuyla titreşen sincap yavrusunun dehşetle açılmış gözlerini gördü. "Hayır!.. Hayır!..".....*

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

25.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

85.000.-

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

85.000.-

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

55.000.-

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

55.000.-

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

20.000.-

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

20.000.-

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

20.000.-

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

20.000.-

Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

45.000.-

Al Takkeli Dev... (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

45.000.-

Aç Tırtıl * *Erk Carle*

45.000.-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Puf puf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

12.500.-

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

12.500.-

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

12.500.-

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

12.500.-

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

12.500.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * *A. Exupery*

60.000.-

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)

15.000.-

1 yıllık abonelik

150.000.-

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)

20.000.-

1 yıllık abonelik

125.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * *Emel Tezcan, Filiz Ateş Anğ*

120.000.-

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

(Şifresi içinde!)